श्रन्ये तथोचुर्धमीं उच त्यक्तः पूर्वे मही सितै:। अन्यायेन बंखाचेन एहीता तमवाञ्चती ॥ ५ ॥ ख्यम्बरेष्वश्रेषेष तेन राजसुतास्तदा। खखीकृतास्ततः सर्वे समेत्यं स वशीकृतः ॥ ६ ॥ तेषामेतदचः श्रुत्वा वीरा वीरप्रजावती । वीरगोचसमुद्भूता बीरपत्नी प्रचर्षिता॥ ७॥ उवाच भर्तुः प्रत्यक्षमन्येषाच महीचितां। भद्रं कृतं भद्रभुजा मम पुचेष पार्थिवा: ॥ 🗲 ॥ गृहीता यद्वलात् बन्या जित्वा सर्वमहीस्रितः। तद्यं युध्यमानोऽयं युद्ध एको न धर्मतः ॥ ८ ॥ तद्यस्तातस्याजी मन्ये नापचयप्रदं। एतदेव हि पौक्ष्यं यद्धर्मवशास्तरः ॥ १०॥ नीतिं न गणयत्येवं जिघांस्रिव केशरी। स्वयम्बराय विन्यस्ता मम पुचेष कन्यका ॥ ११ ॥ बह्नाे ग्रहीता भूपानां पश्चतामतिमानिनां। क स्वियकुले जन्म क याच्या दीनसेविता॥१२॥ बसादेव समादत्ते श्वचियो बलिनां पुरः। लोइमृह्वसबद्वावान वर्णयान्तिकातराः॥१३॥ प्रसद्धाकारियो यान्ति राजानो धर्मणालिनः। तदलन्दीर्मनखेन साध्यमेवास्य बन्धनं ॥ १४ ॥ युषाकमप्यायुधानामङ्गमूर्ह्वसु पातनं । ह्रत्यैव पृथिवीशानां पृथ्वीपुचादिकं वसु॥ १५॥